

KVĚT ZLA

Alexander Stainforth

Alexander Stainforth®

KVĚT ZLA

Alexander Stainforth®

KVĚT ZLA

Tato kniha je dílem fikce. Místa, kde se děj odehrává, byla přizpůsobena příběhu. Jména, postavy a události jsou pouze výtvořem autorových představ.

Alexander Stainforth® je ochranná známka zapsána Úřadem průmyslového vlastnictví pod číslem 398333.

Copyright © Alexander Stainforth®, www.stainforth.cz, 2023

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2023

Images and Cover Art Illustration © Ilina Simeonova / Trevillion Images, 2023

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2023

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2023

ISBN 978-80-7475-452-4

Prolog

Selina Cameronová křičela tak hlasitě, že rázem bylo na nohou celé služebnictvo.

Její komorná Bess k ní okamžitě přispěchala se svící v ruce, pokoušela se ji probudit, ale Selina sebou zmítala na posteli, nasáklé potem z hrůzy, kterou ve snu prožívala.

Komorná odložila svíci na noční stolek. Uchopila Selinu za ramena a zatřásla s ní tak silně, že by to probralo i nejstatnějšího muže.

Teprve poté se Selina přestala chvět a zamžikala.

Když nad sebou spatřila Bess, uvědomila si, že k tomu došlo *znovu*.

Zase ta strašná noční můra... Štěstí, že žijí v ústraní, jinak by ji museli slyšet i v sousedství.

„Omlouvám se,“ hlesla Selina. Unaveně se vzepřela na rukou a posadila se. Přejela si jazykem po suchých rtech a zavrtěla hlavou, jako kdyby nedokázala chápat ten příšerný strach, jenž ji roky sužoval a nenechal ji vydechnout.

„Nic se neděje, slečno Selino. Nemám vám připravit bylinkový čaj na uklidnění?“

„Ano, to budeš laskavá,“ pousmála se Selina.

Když za sebou Bess zavřela dveře, Selina přivřela oči. Proč se jí to stále děje? Proč nedokáže ty děsivé okamžiky vytěsnit z hlavy?

Jenomže občas... občas i při bdění měla ten neochvějně silný pocit, že *on* stojí na prahu místnosti,

s důtkami, s karabáčem, s čímkoliv, čím by jí mohl ublížit.

Seděla třeba u okna, snažila se začíst do knihy, když zahlédla *jeho* stín.

Polekaně se tím směrem otočila, ale nestál tam. Byl pouze výplodem její fantazie – jejích věčných obav.

Někdy ji však přepadl takový strach, že se uprostřed noci chodívala přesvědčit, zda je připoutaný k lůžku. Téměř nehybný po mrtvici, která ho postihla, když ji ve vzteku málem zabil.

Ležel v tom malém pokoji, někdy s očima dokořán, častěji se zavřenými víčky. Mohl jen zvednout hlavu, promluvit, ale už nebyl sám sebou, slova nedávala smysl a jeho duše, dá-li se o duši v jeho případě vůbec hovořit, byla dávno pryč. Selina doufala, že v hlubinách pekla. Levou stranu těla měl zcela ochrnutou, ta druhá ztrácela na síle. Služebné ho musely krmit, umývat. Pro jistotu ho poutaly k posteli, aby z ní při nějakém záchvatu nespadl. Ona sama se ho nikdy nedotkla.

Když nad tím uvažovala, vlastně se ani neodvážila nakročit do místnosti. Pouze ho pozorovala z pootevřených dveří. Měl nad ní neuvěřitelnou moc. Ustavičně ji ovládal a zbavoval ji veškeré radosti, kterou by snad mohla pocítit.

Ale už jí nemůže ublížit. Ne víc, než se stalo.

Jediná Bess ji směla spatřit nahou, když ji převlékala. Nikomu jinému by ten pohled nedovolila.

Četné, ale již zhojené rány měla na zádech, hýždích... Jednu jizvu vedle druhé.

Divila se, že jeho krutost přežila.

Matka takové štěstí neměla. Bylo jí pět let, když ji před jejíma očima ubil k smrti. Nikdy nepotrestaný, pro ostatní vážený a moudrý muž, duchovní – vikář v nedaleké vesnici Poynings, s poslušnou dcerou, jakou by si přáli mít všichni. Nikdy se nechovala nevhodně,

skoro ani nepromluvila – pouze když byla vyzvána a otec jí dovolil odpovědět.

Ti lidé netušili, co se děje v jejich odlehlém domě.

V jakých podmínkách ji nutí žít.

Jakými způsoby a z nesmyslných důvodů ji trestá.

Po jeho mrtvici přicházelo spoustu dopisů, v němž jí otcovi příznivci vyjadřovali podporu a lítost nad tím, co ho potkalo.

Selína toho nikdy nelitovala.

Jakási vyšší moc jí před půlrokem zachránila život.

Ale bylo o co stát? Zůstala pod jednou střechou s mužem, jehož nenáviděla, jemuž se toužila pomstít. Často před sebou neviděla žádnou naději, která by ji z utrpení vysvobodila.

Kolikrát už myslela na smrt?

Kolikrát si představovala, že zamíří k útesům Seven Sisters a vrhne se dolů? Kolikrát se jí o tom zdálo?

Ale často se jí do těchto snů vkradl cizinec, jehož v životě nepotkala. Možná její anděl strážný, který se ji pokoušel odradit od hříšného činu.

Stávalo se, že přišel včas, a ona se k němu obrátila v očekávání záchrany. V jiných dnech zůstávala sama ve vichru nad rozbouřeným mořem, a nakonec podlehla jeho vábení. Jak její tělo dopadlo na pláž, vnímala ostrou bolest, když si rozlámala kosti. A poté se probudila.

Netušila, co si má počít se životem. Až otec konečně zemře, nejspíš jí připadne dům. Bude volná, svobodná, ale jak s tím naloží, když ani neví, jak svoboda a volnost chutnají? Zнала jen tuto usedlost, Poynings, kde musela naslouchat jeho kázáním, a město Brighton, vzdálené pár mil. Bez jeho svolení nesměla opustit pokoj, tu prokletou temnotu, vyjít na zahradu.

Možná by měla všechno spálit. Vzít peníze, co po otci zůstaly, a založit požár, aby to ďáblovu místo

jednou provždy zničila. Líbila se jí vize, jak dům požirají plameny, jak celá minulost lehne popelem. A nejlépe ještě s mrtvolou otce uvnitř.

Nezasloužil si žádné místo na hřbitově, žádnou mši.

Občas ji napadlo, že by dům mohla zapálit hned.

Propustit služebnictvo, ponechat uvnitř pouze otce, ještě živého... *Is tím druhým...*

Nenáviděla vnitřní zlost a bolest, které ji šířaly. A vzpomněla si teď i na matčina slova, jež jí opakovala krátce před smrtí:

„Všichni muži jsou stejní. Neznají slitování.“

To znamená, že i cizinec ze snů, pokud nebyl anděl, by jí mohl ublížit. Žádnému muži na světě nelze věřit. Jsou to zplozenci pekla. A dokud jednoho dne nedojde k útesům a dobrovolně neukončí svůj život, bude jimi opovrhovat.

Kapitola 1.

Září 1850

*N*echcete se projít, slečno Selino?“ zeptala se Bess, když ji česala před zrcadlem. Milovala její plavé vlasy, ten třpyt, který vyzařovaly, jakmile se jich dotklo denní světlo. Byla nádherná, a přitom naprosto zložená. Modř jejích očí málokdy ožívala. Většinou zůstávaly pochmurné jako zimní nebe, čekající na příchod bouře.

„Ne,“ hlesla Selina. Jen při té představě jí přejel mráz po těle.

Nesmíš opustit tuto místnost!

Nesmíš překročit hranice, které jsem ti vytyčil!

„Ale přece byste se mohla nadýchat čerstvého vzduchu, třeba jen poblíž,“ pokračovala Bess v přemlouvání a sklíčeně pohlédla na její odraz v zrcadle.

„Ne,“ opakovala Selina.

Nemůže ji už zranit. Moc dobře věděla, že ne. Ležel v přízemním pokoji. Připoutaný k lůžku. Jeho stav se týden co týden zhoršoval.

Přesto jí stále jeho příkazy a výhrůžky zněly v hlavě.

Zničil ji.

Není ani schopná překročit práh hlavních dveří a vyjít na otevřené prostranství. Ne, pokud k tomu on sám nedá svolení.

Přivřela bolestně víčka. Jak by vlastně mohla dojít k útesům? Jak by mohla dům zapálit a jít pryč, když by se hrůzou nedokázala pohnout z místa? Ale snít o tom rozhodně nepřestane.

„Děkuji,“ řekla komorné, čímž jí dala na vědomí, že už ji nebude potřebovat.

Bess se s povzdechem odebrala z pokoje.

Selina vstala a postavila se k oknu. Venku bylo příjemné počasí. Podzim sice propukl, vítr stále zesiloval, přesto by tam mohla strávit den a užívat si volnosti.

Jenomže ona volná nebyla. Ne ve své myslí.

Živoří stejně jako otec. Čeká na soudný den. Kdysi si myslela, že až otec jednoho dne zemře, její duše se rozletí až do oblak. Mýlila se, což už si naplno uvědomovala. Ačkoliv byl v podstatě na prahu smrti, necítila se o nic svobodnější.

A nesměla zapomínat ani na toho druhého...

Držel ji. Pevně jí svíral hlavu, zatímco ji otec tloukl.

Vděčila za svůj život Bess. Zachránila ji, protože Cochar, sluha a otcova pravá ruka, by jistě splnil jeho přání a dobil by ji, kdyby mu to pouhým gestem prstu naznačil. V tu chvíli však nebyl schopen téměř ničeho, jen se sklátil vedle ní na podlahu a šokovaně zíral do zdi jako paralyzovaný. Bess následně udeřila hrncem Cochara do hlavy a nadlouho jej omráčila.

Jenomže Selina k Bess necítila vděk. Někdy si říkala, zda by nebylo lepší, kdyby v únoru zemřela. Setkala by se s matkou, zbavila by se mučivých pocitů.

Sáhla po kličce, aby okno pootevřela, ale stáhla se. Neměl to rád. Nesnášel průvan. Navíc už se zatápělo, takže by její jednání nazval přinejmenším rozmarem či plýtváním a pak by ji spráskal rákoskou. Možná by použil i koňský bič.

Rozhlédla se po stroze zařízené místnosti. Skládala se pouze z postele, toaletního stolku, malého pultíku na psaní s odřenou židlí, které už se viklaly dvě nohy, a poličky s několika náboženskými knihami. U krbu také bylo rozvrzané křeslo, stojící na nízkém prošlapaném koberci. Nic víc. Žádná váza s květinami, žádné obrazy...

Ale pořád to bylo lepší než místo, kde ji do své mrtvice držel nejraději, kdykoliv ho *zklamala a podlehla démonům*.

Rád říkal, že se musí naučit skromnosti, poslušnosti. Nesmí se z ní stát její matka, hříšnice, která nemyslela na nic jiného, než jak zapůsobit na muže.

Ženy jsou zplozeny, aby sváděly k hříchu. Nejsou dílem Boha, ale samotného ďábla. A proto je zapotřebí vymítat z nich každodenně zlo. Ukázat jim jejich místo a pravidelně jim připomínat podřadnou roli v životě mužů. Nemají duši, pouze *nádobu*, do níž ďábel zasévá pekelníky, aby na Zemi páchali zlo.

Kolikrát to otec opakoval? Kolikrát to od té zrůdy slyšela? Sám byl ovládaný Satanem... Uctíváný vikář Frederick Cameron. Muž, který byl morálním vzorem pro obyvatele přilehlé vesnice Poynings, na jehož kázání se scházeli lidé z širokého okolí. Žádali ho o radu, vzhlíželi k němu skoro jako k samotnému Bohu.

Nenáviděla je skoro stejně jako jeho.

Proč neviděli ďábla, který se v něm skrýval? Jak jej mohli přehlédnout a zcela mu podlehnout? A ona... Ona nebyla poslušná a tichá dívenka s citlivou výchovou a s dobrým rodičovským vzorem.

Měla strach.

Kdykoliv na ni pohlédl.

Kdykoliv se jí dotkl.

Když zabil matku a ona ležela celou noc vedle ní v kaluži krve, kterou vsakovala dřevěná podlaha, jeho oddaný sluha mu pomáhal odklidit tělo. Nikdy se ne dozvěděla, co s ní udělali, kde ji pohřbili.

Byla tu ještě paní Cocharová, poskokova manželka a hospodyně v jednom. Kryli otce společně. V té době víc služebnictva nezaměstnával. Jenom Cocharovy. Němé Cocharovy. Někdy jí vytanulo na mysl, zda jim jazyk vyřízl on sám, nebo se stali oběťmi jiné zrůdy.

Každopádně tím měl zajištěno, že nepromluvili. A psát neuměli.

Všechno vycházelo v otcův prospěch.

Matčina smrt nikdy nevyšla najevo. Ten bídák z ní učinil cizoložnici. Uprchla s mužem, který ji svedl na scestí. Nebo ona jeho? A vikář Cameron se staral o dceru sám. Farníci ho zahrnovali nabídkami pomoci, soucitem...

A Selina mlčela. Kdo by jí věřil? Kdo by věřil pětiletému děvčátku, které bylo svědkem bezbřehé surovosti a samo trpělo týráním?

Nikdo.

Prostá a jednoduchá odpověď. Vikář Cameron by se nedopustil ničeho odpudivého. A pokud by snad dceru ztrestal, jistě pouze v rámci řádné výchovy, kterou později ocení celá společnost.

Byl tak proslulý, že ho znali i v Brightonu. V tom krásném městě, v němž se nikdy nemohla procházet sama, plném obchodů, které ji lákaly k nahlédnutí. Ale měla zakázáno se k nim přiblížit, ačkoliv je kolikrát měla nadosah a toužila se alespoň dotknout zdí, dveří...

Když Cocharová minulý rok zemřela, Selina se přistihla při něčem hrozném. Usmívala se. Měla radost, že už to má ta hrozná mrcha za sebou a vaří se v kotli.

Otec musel najmout Bess. Jako obvykle se postaral o to, aby se nejednalo o ženu z blízkého okolí. Cestoval kvůli ní skoro dva týdny. Neměla příbuzné, vyrostla v sirotčinci. Ve Východním Sussexu neznala živou duši, nikdo by jí v případě *neúspěchu* nepostrádal...

Když už během prvního dne zjistila, pro jaké monstrum pracuje, chystala se uprchnout, ale Cochar byl připravený a s otcem jí způsobili taková zranění, že se tři dny nedokázala pohnout.

Selina v tu dobu slyšela pouze její nářek. Nemohla jí pomoci, byla zavřená. *Tam dole...*

Od února by nejspíš zažívaly těžké časy. Nebýt toho, že se Bess vzchopila, ustanovila se do role hospodyně, její komorné a bůhvíco ještě. Zjistila, kde má vikář uložené peníze. Najala Normana, zahradníka a pomocníka, a dvě dívky k ruce – Mabell a Aileen. Všichni pocházeli ze stejného sirotčince a udržovali *své* tajemství společně. Norman byl jediným mužem, pro kterého učinila Selina výjimku, měla ho ráda. Byl slušný a až po uši zamilovaný do Bess. Možná se mezi nimi odehrávalo i víc... Otec by to nazval HRŤICHEM.

Mnoho obyvatel Poynings k nim docházelo, aby otce pozdravili, přinesli košík s jídlem, což jim ušetřilo spousty výdajů. A Bess toho Selininým jménem dokázala využít, vytěžila z každého maximum. Ona schytila pořádný výprask jen několikrát, ale Selina byla těm dáblům vystavena od dětství... Bess si proto umínila udělat cokoli, aby se její paní ulevilo a aspoň občas se zaradovala.

Selina sebou trhla, když kolem ní zavál ledový vzduch.

Možná otec zemřel.

Možná je to konečně znamení!

Jenomže když vyhlédla ze dveří, tiše, aby nevzbudila pozornost, slyšela jeho chrčení z pokoje dole u schodiště.

Planá naděje vyprchala. Naopak v ní rostlo rozhořčení.

Proč se stále chová tak obezřetně? Proč se tu krčí místo toho, aby naplno žila?

Jenomže instinkty byly silnější než rozum.

Zase se zavřela v pokoji a posadila se ke krbu. Snažila se dřevem šetřit, jak jí bylo *vtloukáno* do hlavy, ale už si dovolila přiložit víc než obvykle, když ji přepadla zimnice.

Neměla horečku, nesušoval ji kašel ani bolesti hlavy.

To strach.

Všudypřítomný strach a očekávání trestu.

Co by se muselo změnit, aby začala uvažovat jinak, aby zmizely obavy, aby se v domě přestala schovávat jako myš před dravcem?

Zkusila mnohokrát projít hlavním vchodem, na poslední chvíli se však rozmyslela. Zasllechla ty příšerné zvuky, jež otec vydával, když nabyl vědomí. Stačilo se jen dotknout kamenné dlažby za prahem, ale stáhla se.

Nedovolil jí odejít.

A ona si bez jeho svolení, ačkoliv ho k smrti nenáviděla, nevěděla sama se sebou rady. V představách se jí proháněly obrazy plné pomsty a odplaty, ve skutečnosti by se zřejmě neodvážila udělat nic.

Počká, až zemře.

Snad už to nebude trvat dlouho.

A pak...

Pak by mohla získat trochu jistoty a začít se sama rozhodovat, nebo dojít k útesům.

„Bůh mi seslal tvou matku, abych ji spasil, abych z ní vymýtil ďáblový posly a hříchy!“

Selina se krčila v koutě. Otec se nad ní skláněl, v černém plášti a širokém klobouku, který ještě víc zdůrazňoval jeho orlí nos.

„Neuspěl jsem.“ Ukázal na matčino tělo, k němuž se předtím několik hodin choulila. Pokoušela se ji probudit. Vzala ji za ruce, chtěla ji zvednout, zatímco se jí po tvářích valily potoky zoufalých slz. Ale matka už se ocitla na druhém břehu.

„Ty budeš jiná. Dostane se ti takové nápravy, že se mnou Bůh bude spokojený.“

Když matčino tělo odnesli, otec se k ní vrátil s rákoskou v ruce.

Naléhavě se přitiskla ke stěně. Chtělo se jí křičet. Zmocňovala se jí taková tíseň, že nedokázala ani zalapat po dechu.

Otec rákosku odložil.

Natáhl k ní ruku, a když ji nepřijala, zkrátka ji za ni popadl a vlekl za sebou.

Měla se mu do ní zakousnout!

Měla se už tehdy začít bránit, jenomže to by znásobilo jeho zlobu, tu noc by možná zabil i ji a jen by se omlouval Bohu, že zklamal.

Stala se jejím světem.

Stísněná, studená a zatuchlá díra s malým otvorem, kterým sotva procházelo denní světlo.

Vrátil se za tři dny.

Za tři dny...

Selina se zmateně rozhlédla. Netušila, kdy se jí v křesle podařilo usnout. A proč se cítila unavená? Bolel ji každý sval, kloub, kůstka.

Čemu se vlastně diví, když se toho od února tolik událo? Napětí, které v ní předchozí měsíce ustavičně rostlo, se uvolnilo a vynutilo si několikahodinový odpočinek.

Bess opět proklouzla dovnitř. Přinesla jí horký čaj a kousek ovocného koláče, který před chvílí dopekla.

„Musíte už pravidelně jíst, slečno Selino.“

Přikývla. Neslyšela to od ní poprvé. Jíst, spát, vyjít z domu, vyvětrat místnost... Občas jí to připomínalo otcovy příkazy, ačkoliv si cenila toho, co pro ni Bess dělá.

„V pondělí dorazí lékař. Třeba už bude mít *lepší* zprávy,“ dodala služebná.

Selina k ní vzhledla. Lepší zprávy? Že je otcovo zdraví stále chatrnější a jeho úmrtí mohou očekávat ne každý den, ale možná každou hodinu?

„Proč to vlastně děláme, Bess?“ zeptala se Selina náhle.

„Proč děláme co, slečno?“

„Proč tu zrůdu udržujeme naživu?“

Bess položila podnos s jídlem a konvicí na stolek a naklonila se, aby jí mohla přímo pohlédnout do tváře.

„Máme s tím přestat? Možná by to bylo jednodušší. Ale nestaly by se z nás pak stejné zrůdy, jakou je on?“

Selina zaváhala. Nechat ho umřít žízni, hladu, v jeho vlastních sekretech...

„Nestaly... Jak bychom to ale vysvětlily doktorovi?“

„Na něco bychom přišly,“ podotkla Bess nejistě. Nelíbilo se jí, jakou cestou se Selina ubírá, i když ji chápala. Něco špatného už podle ní provedly, ale nemohly jinak. V té chvíli nenacházely žádné jiné východisko. A musí v tom pokračovat.

Bess se narovнала. Ne, takovou volbu Selině dovolit nemůže. Je příliš křehká, než aby s tím dokázala žít. Nikdy by si to nevymazala z paměti. Musí nechat pracovat boží mlýny.

„Zítرا nejspíš zase přijde ten nový vikář,“ podotkla služebná.

Selina přikývla. „Pan Hughes? Nechápu, proč se po tolika týdnech nevzdal.“

„Zřejmě proto, že jste se s ním dosud nesečkala tváří v tvář a doufá, že k tomu jednoho dne dojde. Domnívá se, že pečujete pouze o otce a zanevřela jste na svět.“

Selina se málem hystericky rozesmála. Pečuje o otce? Zanevřela na svět? Ne, to svět zanevřel na ni. Ponechal ji tu napospas zrůdám. Nikdo se o ni nezajímal, nikdo nenahlédl za zavřené dveře jejich domu.

„Pošli ho pryč,“ řekla posléze. „Nechci se s ním seznámit.“

„Bude to čím dál podivnější...“

„Tak at!“ odsekla Selina. „Nikdo mě k tomu nutit už nemůže. A ani nevím, o čem bych s ním mluvila.“

Bess to vzdala. Selina odmítala cokoliv, co jí nabízela, čím se ji pokoušela povzbudit. Nechodila ven, málokdy opouštěla svůj pokoj, odmítala se vídat s jinými lidmi. Kolikrát Bess lhala, jak je Selina vyčerpaná z péče o otce nebo že stůně, že odešla na procházku, když se u nich stavovali Cameronovi příznivci a přátelé? Bezpočtůkrát. Nevyčítala to Selině, chraň Bůh, ale čím dál víc ji mrzelo, že jí nedokáže pomoci v ničem jiném. Neviděla u ní žádný pokrok – už se přece nemá čeho obávat.

„Dobře, slečno.“

Když Selina osaměla, propukly v ní výčitky svědomí. Nutí Bess lhát. Vlastně je všechny. Drží děsivé tajemství Cameronových pod pokličkou.

Nezachovala se v podstatě stejně jako otec?

Možná...

Co jiného jí ale zbývalo?

Nic. Měla dvě možnosti. A zatím si vybrala tu, při které nevezala život.

Když se příštího dopoledne ozvalo bušení na dveře, Selina se postavila. Útroby se jí sevřely doslova muživou silou, po těle jí přejel mráz a do očí se vkradlo několik slz.

Je to jen někdo u vchodu.

Nic ti nehrozí.

Nemáš se čeho bát.

Jenomže ten příšerný lomoz neustával. Zněl jí do kola v hlavě a odmítal přestat, dokud nezešílí. Dlaněmi si zakryla uši, ale nedokázala se zbavit stísněnosti a narůstající hrůzy. Jako kdyby se na ni měla zhroutit obloha, a ona by skončila hluboko pod její tíhou.

Kde je Bess? Kde jsou všichni? Proč nejdou otevřít?

Zamířila na chodbu a snažila se přes tlukot srdce zaslechnout i nějaké další zvuky *domu*.

„Bess?“

Ticho.

„Bess?“ opakovala vzápětí se stále zrychlujícím se tepem. Nikdo neodpovídal. Možná je to jenom další běs, ve skutečnosti se to neděje.

Dokonce ani *on* nevydával žádné strašlivé zvuky.

„Slečno Cameronová? Jste to vy?“

Selina ustrnula na vrcholku schodiště. Poznala jeho hlas – už si ho stačila uložit do paměti, když ho v domě zaslechla při předchozích návštěvách.

Vikář Hughes.

Ale kam zmizeli ostatní? Proč ji v tom nechávají samotnou?

Mohl by... Ne, to je zcela vyloučeno. Navíc by si jako první přišel pro ni. Tuto představu si musí okamžitě vykázat z mysli.

Jenomže co si má s panem Hughesem počít? Už ji slyšel, když volala Bess. Ví o ní. Možná by mohla sestoupit dolů, promluvit s ním nanejvýš mezi dveřmi.

Jednou se bude muset rozhodnout k činům, přestat se tu schovávat.

Co se může stát? Odhalí se jí svět v horším světle, než v jakém ho poznala?

„Slečno Cameronová?“ opakoval vikář za dveřmi. „Jste v pořádku? Nestalo se vám nic?“

Už svírala kliku. Sotva tušila, jak se ocitla dole a chystala se k činu.

A pak ji stiskla.

Závan čerstvého vzduchu ji nečekaně zchladil obličej. Pohrál si jejími rozpuštěnými plavými vlasy, které z ní vytvořily téměř andělské stvoření.

Vikář Hughes na ni upíral zrak s pootevřenými ústy. Jako by mu z nich unikala jeho vlastní duše, neboť ho Selinina krása připravila o řeč.

„Vy jste nástupce mého otce?“ promluvila Selina první, až ji to samotnou překvapilo. Kde se v ní vzalo to odhodlání, ta sebedůvěra, s jakou na něho musela působit? Uvnitř se jí sice chvěl každý kousek těla, ale navenek to nebylo poznat. Hlas měla pevný, ani se tomu muži nevyhýbala pohledem.

„Omlouvám se..., slečno... Cameronová,“ vykoktal konečně pan Hughes. „Zapomněl jsem, že jsme dosud nebyli představeni.“

„Co vás sem přivádí?“ zeptala se přímo.

„Směl bych jít dál a pohovořit s vámi?“

Selina za sebou zaznamenala Bessino zakašlání. Přerušila tím nejen tok jejích myšlenek, ale i samotnou vikářovu prosbu.

„Omlouvám se, slečno, kdybych věděla...“

Selina jí věnovala krátký a značně vyčítavý pohled. *Kdyby věděla...* Ovšemže věděla, kdo stojí za dveřmi. Jenomže zvolila křest ohněm.

Opět o ní někdo rozhodoval.

„Bess vám připraví pohoštění v přijímacím pokoji. Připojím se k vám za okamžik,“ řekla Selina a zamířila zpět do svého, aby potlačila vnitřní třas a připravila se na rozhovor s panem Hughesem.

Kapitola 2.

*B*ess se zachovala rozumně, když se jí vyhnula, pomyslela si Selina, jakmile nakročila do přijímacího pokoje. Později si s ní ovšem promluví. Nenechá to jen tak být – zradila ji nejvěrnější přítelkyně, což nezůstane bez odezvy.

Místnost byla skromně zařízená, stejně jako ostatní pokoje v domě. Její otec pohrdal materiálním bohatstvím, vyzdvihoval se v očích vlastních i cizích hlubokým duchovním založením. Rád předstíral, že skutečné bohatství pro něj neznamená majetek, tituly, okázalost...

„Slečno Cameronová.“ Pan Hughes vstal a uklonil se.

Selina se usadila na prosezený divan a sledovala, jak se vikář vteřinu po vteřině mění v málo sebevědomého a poněkud úzkostného ubožáka. Červenal, blednul, ale aspoň už přestal koktat. Nechápala, proč na něj, proboha, zapůsobila právě takhle.

Byla zlomená. Rozhodně neoplývala žádnou vlastností, jež by se mohly přikládat dívkám jejího věku. Tedy oněch vlastností, které se z ní otec všemožnými způsoby snažil vymýtit. Zato byla po okraj plná hořkosti a nenávisti.

Možná, že právě tato kombinace zapříčinila, že pan Hughes neměl nejmenší ponětí, jak se k ní chovat, jaký postoj zaujmout.

„Dovolte mi, abych vám osobně vyjádřil lítost...“

„Byl jste tu přece už několikrát, vzkázal jste mi laskavá slova po služebné,“ přerušila ho Selina a vpila se mu do očí.

Pan Hughes si otřel zpcené dlaně do kalhot. Z toho gesta se jí přitížilo – každou chvíli jím opovrhovala víc a víc, i když zřejmě nebyl tak nebezpečný jako otec.

„Ovšem...“

„A co vás přivádí dnes? Péče o otce je velmi vyčerpávající a nemohu tu prosedět celý den, což jistě chápete, pane Hughesi.“

Vikář polkl. Panebože, ještě nikdy se nesetkal s tak přímou ženou – dívkou, která by jednala skoro stejně jako muž. Ale rozuměl její inteligenci, vychovával ji přece jeden z nejvzdělanějších mužů v širém okolí. I on k němu oddaně vzhlížel, ačkoliv se o něm dlouhá léta dozvídal jen z obdivných dopisů přátel ze svých kruhů. Škoda, že se s ním poprvé setkal až v situaci, kdy se z něj stal... jiný člověk.

„Přál jsem si s vámi seznámit a zjistit, zda váš otec neměl sepsaná nějaká budoucí kázání. Věřím, že by farníky potěšilo, kdybych mohl přečíst některé z jeho posledních řádků.“

Selina se musela pevně ovládat, aby neobrátila oči v sloup.

„Myslíte ty o plamenech pekla a pokání duší?“

Pan Hughes vytřeštil oči – ne nad jejím slovy, spíš nad tím sarkastickým tónem. Posléze se zamračil a pokoušel se shrnout prozatímní dojmy ze Seliny Cameronové. Byla okouzlující, přímo božsky skvostná, nejspíš skromná, podle šedých šatů, které nepatřily mezi nejnovější. Zato také poněkud... upřímná. Ale co to o ní nakonec vypovídalo? Dosud ho žádná žena tak nezmatla a zatím si žádnou neuměl představit tak dokonale jako svoji choť.

Ale nebude činit ukvapené závěry. Jsou teprve na počátku konverzace, i když mu Selina naznačila, že v ní nebudou moci dlouho pokračovat.

„Cokoliv, o co se chtěl podělit.“

„Otec si žádná kázání předem nepřipravoval,“ řekla popravdě.

„Nikdy?“ podivil se vikář.

„Nikdy.“

„Nemohu najít vhodná slova, která by oslavila jeho jedinečného ducha.“

Selina mu pohledem dala najevo, že se dosud nedotkl čaje. „Měl byste ho vypít, zanedlouho vychladne,“ dodala pro jistotu.

Pan Hughes rychle přikývl a poslechl ji. Zdálo se však, že se nad čímsi zahloubal, a Selinu už předem obtěžovaly jeho další otázky.

„Zadoufal jsem, možná troufale,“ osmělil se o pár vteřin později, „že byste mi mohla o otci vyprávět. Jistě si vzpomenete na spoustu zajímavých postřehů, ze kterých bych se sám mohl poučit.“

Selina zuřivě zbledla.

„Už ses poučila?“

Neslyšela ho přicházet. Musela usnout. Tentokrát ji tu nechal déle než obvykle. Bylo to právě v době, kdy se podle jeho zděšeného pohledu stala ženou. Hříšnou ženou, které je potřeba definitivně ukázat, kde je od této chvíle její místo a co se od ní očekává.

Selina zamžikala proti světlu z lampy, jež jí mířila do tváře.

Musela být noc. Ani tou škvírou, napodobující miniaturní okno, sem neprosvítalo denní světlo.

Už uběhl týden.

Týden, během kterého krvácela, bála se o život, kdy na sobě měla stále stejné šaty a nikdo nepřišel, aby vynesl mísu a...

Celých sedm dní.

Nebo méně? Ne, určitě sedm. Ráno musí přepočítat, kolik čárek pod škvírou vyryla tentokrát. Štěstí, že po celý čas přšelo, a mohla si alespoň do sklenice nachytat vodu, jelikož sem zatékalo.

„Poučila.“

Lhala. Nepoučila se o ničem. Nechápala to. Proč by měla přijmout, že celé ženské pokolení pravidelně odčičuje Evin hřích? Ona nic zlého neprovedla! Jenom se jako obvykle ukrývala. Před otcem, Cocharovými. Klidila se všem z cesty, vykonávala povinnosti, které jí otec uložil, a pokoušela se neudělat chybu, aby ji nepotrestal.

A pak jí začalo bolet břicho.

Ulehla s teplotou, a když posléze odhalila pokrývku, na prostěradle objevila krev. V ten okamžik k ní do pokoje vstoupil otec. Rázem pochopil, jakou změnou Selina prochází, a rozhodl se jednat dřív, než bude pozdě.

„Můžeš vstát a vrátit se do svého pokoje,“ promluvil nyní. „Klekněš si do kouta a budeš se až do svítání modlit k Bohu, aby ti odpustil.“

Co jí má odpustit? Čím se provinila? Copak mohla za to, že matka celého lidského pokolení utrhla zakázané ovoce a milosrdný Bůh seslal trest na všechny její ženské potomky?

„Dobře, otče.“

Sledoval, jak se sotva zvedá. Strašně zeslábla. Ale přijala to jako svůj úděl – jednou ji stejně zabije. Buď nelidským zacházením a mučivými tresty, nebo hladověním.

Neměla strach ze smrti.

Měla strach, že není tak snadné zemřít.

Vydržela týden bez jídla.

Jak dlouho by tu mohla umírat, kdyby se jí rozhodl už nikdy nepustit na svobodu?

Vstala.

Vikář Hughes ji hbitě následoval, málem u toho převrhl čajovou konvici.

„Obávám se, že se musíme rozloučit. Jistě chápete, jak jsou to pro mě náročné týdny, měsíce...“

„Samozřejmě. Odpusťte, že jsem přišel neohlášeně a...“

„To je v pořádku. Můžete jít.“

Občas ji zamrazilo, když promluvila. V těch úsečných, strohých větách zaznamenávala příkazy, které tolik nenáviděla u otce. Žádný cit. Jenom chlad.

„Snad bude příště vhodnější doba na delší promluvu,“ odvážil se k ní ještě otočit na prahu a významně pozdvihl obočí, což jí připadalo nebetyčně opovážlivé.

„Vzhledem k otcově zdraví vám nemohu nic přislíbit.“

„Ano. Já... Směl bych ho jako obvykle navštívit?“

Selina přikývla. Jen ať si za ním jde. Ať se posadí na židli k jeho lůžku a vypráví mu o jeho věrných ovečkách.

Posadila se, zhluboka a dlouze se nadechla a pomalu vydechovala.

Čekala skoro půl hodiny, než ho Bess vyprovodila. Tušila, že poté přijde za ní. Jistě jí neuniklo, že přijímací pokoj neopustila.

Bess po zaklepání proklouzla dovnitř jako myška.

„Posaď se,“ vyzvala ji Selina. Dlouze a ostře si ji měřila. Nevěděla, které pocity v ní převládají – vztek, zrada, ublížení?

„Záměrně jsi mě vystavila muži, se kterým jsem se odmítla setkat. Proč?“

Bess věděla, že ji tento rozhovor nemine a že nebude příjemný. Ale pokládala za nutnost dostat Selinu z pokoje, aby se přestala skrývat a začala si trochu užívat života. Jenomže toto vysvětlení se nesetkalo s pochopením.

„Přesně tak to dělal otec. Nutil mě vykonávat příkazy, podlehnout mu. V podstatě jsi jednala stejně.“

„To přece není pravda!“ bránila se Bess horlivě. „Na rozdíl od něj mám s vámi ty nejlepší úmysly. Jak mě s ním můžete srovnávat, slečno?!“

„On mi také tvrdil, že jedná s dobrým úmyslem.“

„Není to stejné, já...“

„Běž!“ vyzvala ji Selina ostře. Celou dobu z ní nespouštěla ledové oči a doufala, že si Bess příště podobné jednání rozmyslí. Ano, měla ji ráda, tímto způsobem manipulace však nevykročila správnou cestou.

„Co ten dole?“ zadržela ji ještě, když vstala.

„Kontrolujeme ho několikrát denně, slečno.“

„V pořádku.“

Selina ze sebe neměla dobrý pocit. Jednala s Bess, jako kdyby byla bezvýznamný cizí člověk. Takto se mohla chovat k vikáři Hughesovi, ne k ženě, která střežila její tajemství a již by měla být vděčná za život. Sžíravý pocit nespravedlnosti vůči Bess na sebe nedal dlouho čekat. Mohla s tím však něco nadělat? Jednou ta slova vyřkla. Považovala za nutné je vyřknout. A i když má Bess pravdu, že by se neměla dál ukrývat před světem, a naopak jej objevovat, musela ji zkrotit. Nedokázala si představit, že by zanedlouho hostila všechny ty *ovečky*, které otce následovaly.

V žádném případě!

To si Bess bez výčitek klidně rozhněvá!

Raději se také vzdálila z přijímacího pokoje. Přichytila se zábradlí a pohledem zamířila k místnosti, kde otec umíral. Mohla by Fredericka Camerona navštívit uvnitř? Zvládla by konečně vstoupit a nepozorovat ho jen mezi dveřmi?

Ne, dnes se o to pokoušet nebude. Má za sebou krušné chvíle. Lepší bude vrátit se ke krbu, možná se prospat.

Náhle zatoužila jít ven.

Tam, těch pár mil k útesům...

Zemřela by dřív než otec, zbavila by se zranění, která se zapsala do její kůže i duše. Dočkala by se svobody jako bílá holubice vznášející se k nebi.

Ne, zatím není ta pravá chvíle. Věděla, že ji pozná. Až to břímě naroste do nesnesitelných rozměrů, pocítí je. Pak možná odejde i strach jednat bez otcových svolení či příkazů. V ten moment nesmí zaváhat, a završí svůj osud. Prožila přece vlastní smrt už tolikrát ve snech! Stála tam, přímo u srázu. A stačilo málo, ani se nemusela namáhat. Bouřlivý víchr, který si pro ni přicházel nejspíš z pekla, ji zabil sám.

Když padala, vnímala, jak kolem ní proudí chladný vzduch. Opíral se do nádherných šatů, které v životě neviděla, nadouval jí rudou sukni, a zároveň ji upokojoval, že zanedlouho bude po všem.

Už žádné vzpomínky.

Žádné pohledy do zrcadla na bezpočet jizev.

Žádní další lidé z otcova okolí.

Smrt znamenala vysvobození. A ačkoliv by otec sebevraždu označil za hřích, ona ji považovala za své výhradní právo – za vlastní volbu.

Nedala si život, neměla právo si jej vzít, namítla by nejspíš i matka. Jenomže copak se někdo o takový život prosil?

Třeba je skutečně načase zpřetrhat okovy a začít konat sama za sebe.

Něco na tom Bessině jednání přece jen bude...

Bylo to odvážné předsevzetí. Možná bláhové, šílené. Přesto v Selině nenarůstaly žádné výčitky, že by se vzpouzela příkazům otce – naopak, k tomuto ji nutil,

v tomto ohledu musela vždy uposlechnout. V podstatě vykonávala pravidelnou povinnost... Pod nátlakem strachu...

Postavila se k oknu a sledovala, jak si vítr pohrává s křehkými větvemi stromů. Připadala si jako ony. Poddajná zlovůli, jíž se mohla bránit tím, že vzdorovitě zesílí. Jedině tak lze odolávat náporům čehokoliv zlého, co se vás chystá zmocnit.

Bess bude pravděpodobně překvapená.

Všeobecně vzbudí rozruch.

Ale potřebuje se už dostat z tohoto temného místa. A když *nemůže* jiným způsobem, využije i strach k tomu, aby mohla konat.

„Bess!“ zvolala. Byla si jistá, že ji dívka uslyší, ať je kdekoliv v domě. Měla stále nastražené uši pro případ, že by ji potřebovala. A nemýlila se. Bess po krátkém zaklepání proklouzla dovnitř, mírně zadýchaná. A málem jí oči vypadly z důlků, když Selinu spatřila.

Byla oděná celá v černém, vlasy pevně stažené. Její útlá postava se v šatech skoro ztrácela, bude nutné je zabrat, nebo přinutit Selinu víc jíst, což by bylo nejmoudřejší.

„Půjdeme na mši.“ Selina se k Bess zvědavě otočila. Copak z toho nemá radost? Konečně našla způsob, jak překročit práh tohoto domu. A kdo ví, třeba se poté mohou projít i po okolí, nemusejí se hned vracet.

„Na mši?“ opakovala po ní Bess. Věděla moc dobře, že Selina bohoslužby nesnáší, často si dokonce i pomyslala, že zavrhla víru v Boha.

„Přesně tak,“ přisvědčila Selina. „Připrav se. Za několik minut vyrazíme. A půjdeme pěšky, Norman si nemusí dělat starosti se zapřaháním.“

Bess zmateně přikývla.

Co znamená tato Selinina proměna? Má ji vůbec brát vážně, když byla několikrát svědkem jejího od-

hodlání, a vzápětí zoufalství, kvůli němuž nedokázala otevřít ani hlavní dveře?

Nesmí ji však od toho zrazovat, naopak – každý její krok podpoří. Nevzdávala se naděje, že *jednoho dne* se to Selině podaří. Snad právě dnes...

Rychle se převlékla do svého lepšího, a zároveň jediného druhého oblečení, upravila si tmavé vlasy, opláchla si obličej studenou vodou a sdělila ostatním, že doprovodí slečnu Selinu do Poynings. Neměla čas studovat jejich užaslé pohledy a cokoliv jim vysvětlovat, protože Selina už scházela ze schodů. Působila velmi křehce, avšak zároveň odhodlaně.

Když se ocitly přede dveřmi, domem se rozlehlo otcovo mocné zakašlání.

Selina se obrátila k pokoji a přimhouřila oči.

„Můžeme, slečno?“ probrala ji z pochybností Bess a otevřela dokořán.

Seliny se zmocnila *naděje*. Jak by bylo krásné vydat se kdykoliv ven, netrávit čas pouze ve svém pokoji a zoufat si, zhluboka se nadechnout!

Ihned ji potlačila. Ne, naděje je příliš silné pokušení. A ona jí rozhodně nesmí propadnout. Protože zbývá udělat ještě jeden krok.

Otec cosi zachřel. Postřehla v tom nějaká slova?

Ne...s...míš!

Ale ano, samozřejmě že *směla*. Do února to patřilo k jejím povinnostem, vrací se do zaběhnutého stylu života.

Bess vyšla na kamenné dláždění před domem a natáhla k ní povzbudivě ruku. Stačilo, aby se jí Selina chopila, a rázem by měla nejdůležitější část úspěšně za sebou.

A ona tak učinila.

Byla venku!

Venku!

Tvář se jí náhle rozjasnila úsměvem, dokonce i oči! Překonalala to! Je jedno, co všechno si kvůli tomu musela namluvit, ale po sedmi měsících se jí to konečně podařilo!

Bess věděla, že už nesmí zaváhat ani na zlomek vteřiny. Pevně Selinu uchopila za ruku a vyrazila kupředu. Krok za krokem se vzdalovaly domu, až se ocitly na hlavní pěšině. Ani služebná nemohla uvěřit takovému úspěchu.

Najednou se Selina zastavila, pustila se Bess. Pevně zavřela víčka, napočítala do pěti a posléze se ohlédla k domu.

Stál tam. Základy tvořily široké kameny, jež za dlouhá léta skoro zešedly. Břidlicová střecha by potřebovala opravit, do podkroví zatékalo, ale otec tvrdil, že si to nemohou dovolit. Nejspíš jen proto, aby nikdo nenahlédl do jeho soukromí, aby se tu delší dobu nepotulovali řemeslníci a cosi neodhalili.

Ano, byl to rozhodně temný dům, obklopený listnatými stromy, které podléhaly barvě podzimu a zanedlouho opadají. Hrdlo se jí stáhlo při návalu střípkovitých vzpomínek na to, co v něm prožila.

„Slečno Selino?“ oslovila ji opatrně Bess. Že by se zmýlila? Že by dívka znovu podlehla neovladatelnému strachu a rozběhla se domů?

Ne, to Selina neměla v plánu. Tam uvnitř... Číhalo zlo, nebezpečí, od jejího dětství. Tady mohla snadněji dýchat. Hruď se jí vzdouvala poklidně. Bude se tam sice muset vrátit, ale ne hned. Teď si užije každou vybojovanou minutu.

Opětovně přivřela oči a po napočítání do deseti se na stavení bedlivě zaměřila.

Snesla se noc.

Kdesi zahoukala sova či výr, jinak okolní příroda naslouchala tiše událostem, které brzy přijdou. Selina

v ruce držela smotané papíry, které už předtím musela zapálit. A pomalu přistupovala blíž, až se dotkla suchého listí, které bylo jakoby s dokonalou pečlivostí rozseto po stranách budovy.

Náhle všechno vzplálo, dům stravovaly plameny.

„Slečno Selino?“ zopakovala Bess naléhavěji, čímž Selinu vytrhla ze zasnění. Probrala se do přítomnosti a vyrazila za služebnou.

Obávala se, že jednou bude muset přestat snít a začít jednat. Navždy dům vymazat nejen z paměti, ale z historie samotné. Nevěděla, zda poté přijde věčný klid, patřilo to však k jejím povinnostem. Cítila to.